

«Ναι. Κάτι έχω να πω...» είπε ο Τζο προσπαθώντας να κρατάει τη μύτη του κλειστή. «Δεν είχα τελειώσει αυτό που ήθελα να πω. Για μια φορά στη ζωή σου βούλωσέ το κι άκου και κανέναν άλλον. Μπετόβλακα!»

«ΜΠΕΤΟΒΛΑΚΑ;!» αναφώνησε ο Πέρσιβαλ.

«Ναι. Το μόνο που ξέρεις είναι να κάθεσαι όλη μέρα μέσα σ' εκείνο το μεγάλο κτήριο με τους φρουρούς απ' έξω, να χασμουριέσαι, να φωνάζεις και να μας κάνεις τον καμπόσο».

Ο πρωθυπουργός είχε μείνει αποσβολωμένος, αλλά ο Τζο δεν είχε τελειώσει ακόμα. Για την ακρίβεια, μόλις είχε αρχίσει. «Το μόνο που ήθελα ήταν να με ακούσεις, για να σου πω για το πάρκο. Σε πέντε λεπτά θα σ' τα είχα πει όλα, αλλά απ' ότι φαίνεται ούτε πέντε λεπτά δεν μπορείς ν' ακούσεις. Το μόνο που έκανες ήταν να μου φωνάζεις. Δεν είναι σωστό. Οι πολιτικοί δεν έπρεπε να μας λένε τι να κάνουμε – εμείς έπρεπε να τους λέμε τι να κάνουν. Εμάς υπηρετούν, έτσι δεν είναι; Τους πληρώνουμε τον μισθό τους. Πώς κλείνουν ένα πάρκο χωρίς να μας ρωτήσουν πρώτα; Όλα αυτά είναι βλακείες. Και κάτι ακόμα... τι τα θέλουμε τα ξυπνητήρια;!»

Ο Πέρσιβαλ Τ. Ντάκχολμ τώρα τα είχε χαμένα. «Τα ξυπνητήρια;» απόρησε.

«Ναι, τα ξυπνητήρια». Ο Τζο είχε πάρει φόρα. «Το μόνο που κάνουν είναι να μας χαλάνε τη διάθεση πρωί πρωί. Γιατί όλα να γίνονται τόσο νωρίς; Αν μας άφηναν να ευχαριστηθούμε τον ύπνο μας, δεν θα υπήρχε τόση επιθετικότητα στον κόσμο και θα χρειαζόμασταν λιγότερους αστυνομικούς. Θα αδειάζανε και μερικές φυλακές και θα τις κάναμε πάρκα. Άλλα αντί να πάρετε καμιά λογική απόφαση οι πολιτικοί κάθεστε όλη μέρα στα έδρανα της Βουλής, χασμουριέστε και καμιά φορά χειροκροτάτε κιόλας τις μπαρούφες που λέτε».

Περιμένουμε τα νέα γύρω από τη διαδοχή της πρωθυπουργικής καρέκλας. Θα είναι η αντιπρόεδρος της κυβέρνησης που όλοι ξέρουμε ότι προετοιμαζόταν νοερά γι' αυτή τη θέση ή μήπως... μισό λεπτό... μόλις με ενημερώνουν ότι ο νέος πρωθυπουργός θα είναι ο... Τζο Πέρκινς. Μάλιστα, μόλις υπέγραψε τα απαραίτητα έγγραφα. Λοιπόν δεν το περίμενα ότι θα έβλεπα ένα δωδεκάχρονο αγόρι να γίνεται πρωθυπουργός. Πρόκειται για μια τελείως απροσδόκητη εξέλιξη... Πιστεύω ότι από λεπτό σε λεπτό ο Τζο θα βγει να κάνει και κάποιες δηλώσεις».

«Δεν βγαίνω εκεί έξω!» Ο Τζο είχε πανικοβληθεί. «Δεν μπορείς να με αναγκάσεις, είμαι ο πρωθυπουργός – μπορώ να σε απολύσω. Θα σε απολύσω τώρα αμέσως!»

«Δεν μπορείς να με απολύσεις, είμαι η μαμά σου», παρατήρησε σωστά η μαμά του Τζο. «Αλλά ο Τζένκινς έχει δίκιο, πρέπει να πεις κάτι. Ο κόσμος περιμένει».

Ο Τζο έκατσε κάτω. Δηλαδή μπλέχτηκε στο χαλί κι έπεσε κάτω, αλλά αποφάσισε επί τόπου ότι ήταν καλύτερα να καθόταν κάτω. Κοίταξε τριγύρω και είδε τη μαμά του να του χαμογελάει με το ενθαρρυντικό της χαμόγελο. Με αυτό το χαμόγελο που είχε πριν παίζει σε κάποια σχολική παράσταση ή πριν αρχίσει το μάθημα κολύμβησης.

«Είναι παράδοση όταν κάποιος γίνεται πρωθυπουργός, να βγαίνει να λέει δυο λόγια στον λαό του», αναστέναξε ο Τζένκινς.

«Δεν θέλω. Το μόνο που θέλω είναι να κάτσω κάτω και να πιω ένα ποτήρι γάλα μέχρι να περάσει όλο αυτό. Για πόσο καιρό θα είμαι πρωθυπουργός τελος πάντων;» ρώτησε ο Τζο.

«Α, όχι για πολύ,» απάντησε ο Τζένκινς.

«Ουφ, ευτυχ...»

«Τέσσερα ίσως και πέντε χρόνια. Θα περάσουν γρήγορα. Εκτός φυσικά αν κάνετε κάτι απαίσιο και χρειαστεί να παραιτηθείτε...»